ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 12ης Οκτωβρίου 2004*

Στην υπόθεση C-106/03 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου,

η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο στις 27 Φεβρουαρίου 2003,

Vedial SA, με έδρα το Ludres (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους T. van Innis, G. Glas και F. Herbert, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το

Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενο από τους O. Montalto και Π. Γερουλάκο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken (εισηγήτρια) και N. Colneric, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Ιουλίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της η Vedial SA (στο εξής: Vedial) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 12ης Δεκεμβρίου 2002, T-110/01, Vedial κατά ΓΕΕΑ — France Distribution (HUBERT) (Συλλογή 2002, σ. II-5275, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε προσφυγή της σκοπούσα στην ακύρωση της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (στο εξής: ΓΕΕΑ), της 9ης Μαρτίου 2001 (υπόθεση R 127/2000-1), με την οποία απορρίφθηκε η ανακοπή της Vedial κατά της καταχωρίσεως του λεκτικού και εικονιστικού σήματος HUBERT που είχε ζητήσει η France Distribution (στο εξής: επίμαχη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄ και 2, στοιχείο α΄, σημείο ii, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), ορίζει ότι:

«1. Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώρηση:

[...]

β) εάν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης με το προγενέστερο σήμα.

2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, ως «προγενέστερα σήματα» νοούνται:

α) τα σήματα τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την ημερομηνία αίτησης κοινοτικού σήματος, αφού ληφθεί υπόψη, ενδεχομένως, το προβαλλόμενο δικαίωμα προτεραιότητας, για τα σήματα αυτά και τα οποία ανήκουν στις ακόλουθες κατηγορίες:

[...]

ii) σήματα καταχωρημένα σε κράτος μέλος [...]»

Το ιστορικό της διαφοράς

3 Την 1η Απριλίου 1996 η France Distribution υπέβαλε στο ΓΕΕΑ αίτηση καταχωρίσεως σήματος αποτελουμένου από ένα σύνθετο σημείο, λεκτικό και εικονιστικό, περιλαμβάνοντος το όνομα «HUBERT», με κεφαλαία χαρακτηριστικά μαύρα στοιχεία με λευκό περίγραμμα και υπεράνω αυτού το σκίτσο ενός χαμογελαστού μάγειρα με ανασηκωμένο τον δεξί του βραχίονα και προτεταμένο τον αντίχειρα.

4 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε το σήμα εμπίπτουν στις κλάσεις 29, 30 και 42 του Διακανονισμού της Νίκαιας του σχετικού με τη διεθνή κατάταξη προϊόντων και υπηρεσιών για την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως αυτός αναθεωρήθηκε και τροποποιήθηκε.

5 Στις 6 Ιανουαρίου 1998, η Vedial άσκησε ανακοπή, δυνάμει του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94, κατά του αιτούμενου σήματος για ορισμένα από τα προϊόντα στα οποία αναφερόταν η αίτηση καταχωρίσεως, συγκεκριμένα για «το γάλα και άλλα γαλακτοκομικά προϊόντα» της κλάσεως 29 και για «το ξύδι και τις σάλτσες» της κλάσεως 30.

6 Το προγενέστερο σήμα του οποίου δικαιούχος είναι η Vedial είναι το εθνικό λεκτικό σήμα SAINT-HUBERT 41, το οποίο έχει καταχωριστεί στη Γαλλία για «βούτυρα, διατροφικά λίπη, τυριά και όλα τα γαλακτοκομικά προϊόντα» της κλάσεως 29. Αποτελείται από δύο λέξεις ενωμένες με παύλα και τον αριθμό 41.

7 Μετά την απόρριψη της ανακοπής της με απόφαση του τμήματος ανακοπών του ΓΕΕΑ, της 1ης Δεκεμβρίου 1999, η Vedial, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, άσκησε προσφυγή ενώπιον του ΓΕΕΑ, επισυνάπτοντας σειρά εγγράφων προκειμένου να αποδείξει τη φήμη που είχε το σήμα της στη Γαλλία.

8 Η προσφυγή αυτή απορρίφθηκε με την επίμαχη απόφαση. Ουσιαστικώς, το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ έκρινε ότι, μολονότι υφίσταται μεγάλη ομοιότητα μεταξύ των σχετικών προϊόντων και μολονότι, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, είναι δυνατόν να ληφθεί υπόψη η φήμη του προγενεστέρου σήματος, την οποία απέδειξε ενώπιόν του η Vedial, εντούτοις δεν υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως του οικείου κοινού, δεδομένου ότι τα συγκρουόμενα σημεία δεν παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα.

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Μαΐου 2001, η Vedial άσκησε προσφυγή σκοπούσα στην ακύρωση της επίμαχης αποφάσεως και στηριζόμενη σε ένα μόνο λόγο αντλούμενο από την παραβίαση της κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 έννοιας του «κινδύνου συγχύσεως».

10 Ενώπιον του Πρωτοδικείου το ΓΕΕΑ δέχθηκε ότι αν μπορούσε βασίμως να θεωρηθεί ότι το προγενέστερο σήμα απέλαυε φήμης, θα έπρεπε να γίνει δεκτή η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως με το αιτούμενο σήμα. Πάντως, δεδομένου ότι, κατά την άποψη του ΓΕΕΑ, το προγενέστερο σήμα δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη, καθόσον η Vedial δεν προσκόμισε αποδείξεις περί της υπάρξεως αυτής της φήμης, εντός της ταχθείσας προς τούτο από το τμήμα ανακοπών προθεσμίας, θα έπρεπε να εξεταστεί η υπόθεση χωρίς να ληφθεί υπόψη αυτό το πραγματικό στοιχείο.

11 Το ΓΕΕΑ έκρινε σχετικώς ότι αν το κύριο στοιχείο του προγενεστέρου σήματος είναι το όνομα HUBERT, δύσκολα θα μπορούσε να αποκλειστεί η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως μεταξύ των εν λόγω σημάτων. Αντιθέτως, αν το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το προγενέστερο σήμα δεν έχει ιδιαιτέρως διακριτικό χαρακτήρα και απαρτίζει ένα σύνολο, κανένα στοιχείο του οποίου δεν είναι κυρίαρχο, θα ήταν αρκετές οι διαφορές μεταξύ των σημάτων ώστε να αποκλειστεί οποιοσδήποτε κίνδυνος συγχύσεως. Το ΓΕΕΑ δήλωσε ότι επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου για την επίλυση του ανακύψαντος ενώπιόν του νομικού αυτού προβλήματος.

12 Η France Distribution, η οποία ήταν διάδικος στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος ανακοπών και του τμήματος προσφυγών, δεν παρενέβη στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία.

13 Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, καταρχάς, στις σκέψεις 35 έως 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη νομολογία του Δικαστηρίου περί κινδύνου συγχύσεως μεταξύ του αιτουμένου και του προγενεστέρου σήματος.

14 Στη συνέχεια, στις σκέψεις 40 έως 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο προέβη σε σύγκριση, αφενός, των οικείων προϊόντων και, αφετέρου, των συγκρουομένων σημάτων. Έκρινε ότι τα «γαλακτοκομικά προϊόντα» και τα «διατροφικά λίπη» για τα οποία είχε καταχωρισθεί το προγενέστερο σήμα είναι ίδια με τα προϊόντα «γάλα και άλλα γαλακτοκομικά προϊόντα» και ομοειδή προς τα προϊόντα «ξύδι, σάλτσες» στα οποία αναφέρεται η συγκεκριμένη αίτηση σήματος.

Αντιθέτως, έκρινε ότι το προγενέστερο σήμα και το αιτούμενο σήμα «είναι ανόμοια από οπτικής απόψεως», ότι «είναι ανόμοια από φωνητικής απόψεως» και ότι «δεν υφίσταται εννοιολογική ομοιότητα μεταξύ τους».

15 Τέλος, στις σκέψεις 60 έως 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ του προγενεστέρου σήματος και του αιτουμένου σήματος. Ειδικότερα, στη σκέψη 63 αποφάνθηκε ότι «ακόμα και αν υφίσταται ταυτότητα και ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων τα οποία αφορούν τα εριζόμενα σήματα, οι οπτικές, ακουστικές και εννοιολογικές διαφορές που υφίστανται μεταξύ των σημείων συνιστούν επαρκή λόγο ώστε να αποκλείεται ο κίνδυνος συγχύσεως από πλευράς του ενδιαφερομένου κοινού», στις δε σκέψεις 65 και 66, ότι, «εν προκειμένω, από οπτική, ακουστική και εννοιολογική άποψη, τα εριζόμενα σημεία δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να θεωρηθούν ως όμοια ή παρεμφερή» και ότι, κατά συνέπεια, δεν πληρούται μία από τις αναγκαίες προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94».

16 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε την αίτηση ακυρώσεως της επίμαχης αποφάσεως.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

17 Με την αίτησή της αναιρέσεως, προς στήριξη της οποίας προβάλλει τρεις λόγους, η Vedial ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς δεχόμενο τα αιτήματα που είχαν προβληθεί πρωτοδίκως, επικουρικώς δε να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο·

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

18 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τη Vedial στα δικαστικά έξοδα.

Επί του πρώτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

19 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως η Vedial ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση τη γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου, την καλούμενη «αρχή της ελευθέρας διαθέσεως του αντικειμένου της δίκης», την οποία έχει αναγνωρίσει το Δικαστήριο με την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1995, C-430/93 και C-431/93, Van Schijndel και Van Veen (Συλλογή 1995, σ. I-4705).

20 Υπογραμμίζει ότι, σύμφωνα με την εν λόγω αρχή, οι διάδικοι είναι, καταρχήν, οι κύριοι της ένδικης διαδικασίας και προσδιορίζουν το αντικείμενο της διαφοράς. Η αρχή αυτή απαγορεύει στον δικαστή να εγείρει αμφισβητούμενα ζητήματα την ύπαρξη των οποίων αποκλείουν με τα αιτήματά τους οι διάδικοι. Συνεπώς, στην περίπτωση κατά την οποία επί ενός δεδομένου θέματος δεν υφίσταται κανένα αμφισβητούμενο μεταξύ των διαδίκων ζήτημα ή στην περίπτωση κατά την οποία οι διάδικοι ρητώς αναγνωρίζουν την ύπαρξη ενός νομικού δεδομένου, σχετικού με την υπόθεση και ακριβώς προσδιορισμένου, ο δικαστής δεν μπορεί να ενεργήσει αυτεπαγγέλτως, εκτός αν η μεταξύ των διαδίκων συμφωνία επί συγκεκριμένου θέματος αντιβαίνει στη δημόσια τάξη.

21 Εν προκειμένω, κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, η Vedial και το ΓΕΕΑ συμφώνησαν επί της υπάρξεως ομοιότητας, έστω μόνο φωνητικής, μεταξύ του προγενεστέρου σήματος και του αιτουμένου σήματος, καθώς και επί της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως αν κριθεί ότι δεν ευσταθεί η κατά του τμήματος προσφυγών αιτίαση ότι δέχθηκε τον έντονο διακριτικό χαρακτήρα του προγενεστέρου σήματος, αν μη τι άλλο, λόγω της φήμης που είχε αποκτήσει στη Γαλλία. Κατά την άποψη της Vedial, ο υπ' αυτή την έννοια καθορισμός του αντικειμένου της διαφοράς δεν αντέβαινε στη δημόσια τάξη.

22 Επομένως, το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της ελευθέρας διαθέσεως κρίνοντας, αντιθέτως προς την επί του θέματος αυτού συμφωνία των διαδίκων, ότι τα εριζόμενα σήματα δεν έχουν καμία ομοιότητα.

23 Το ΓΕΕΑ ισχυρίζεται ότι ο πρώτος λόγος στερείται βάσεως. Υποστηρίζει ότι η αρχή της ελευθέρας διαθέσεως έχει εφαρμογή στον τομέα του αστικού δικαίου, ενώ οι σχετικές με το κοινοτικό σήμα διαφορές έχουν, κατά κύριο λόγο, διοικητικό χαρακτήρα. Εξάλλου, το ΓΕΕΑ δεν έχει το locus standi, καθόσον δεν ήταν διάδικος στην ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασία. Επιλαμβανόμενο μιας προσφυγής το Πρωτοδικείο οφείλει να εξετάσει αν το ΓΕΕΑ, δηλαδή το τμήμα προσφυγών, εφάρμοσε ορθώς τον κανονισμό 40/94, αν δε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το ΓΕΕΑ παρέβη αυτόν τον κανονισμό, οφείλει να ακυρώσει την απόφαση.

24 Το ΓΕΕΑ υπογραμμίζει ότι με την προσφυγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Vedial υποστήριξε ότι η επίμαχη απόφαση παραβίαζε την έννοια του κινδύνου συγχύσεως και ζήτησε ρητώς από το Πρωτοδικείο να εξετάσει τα συγκρουόμενα σήματα και να αποφανθεί ότι υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως. Επομένως, ορθώς το Πρωτοδικείο εξέτασε την έννοια αυτή και εφάρμοσε τον κανονισμό 40/94. Συνεπώς, δεν μπορεί να του προσαφθεί παραβίαση της αρχής της ελευθέρας διαθέσεως.

25 Επιπροσθέτως, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, δεν υφίσταται σύμφωνη γνώμη μεταξύ της Vedial και του ιδίου. Κατά την άποψή του, εκτός από το γεγονός ότι η άποψη του ΓΕΕΑ εκφράζεται μέσω της κρίσεως του τμήματος προσφυγών,

όπως αποφάνθηκε το Πρωτοδικείο στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η France Distribution, η οποία θα μπορούσε να διεκδικήσει την ιδιότητα της παρεμβαίνουσας ενώπιον του Πρωτοδικείου, ουδόλως εξέφρασε τη συμφωνία της για την ερμηνεία του κινδύνου συγχύσεως που έδωσε η Vedial. Πάντως, στο πλαίσιο των διαφορών στον τομέα της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας, κατά τον Κανονισμό Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η θέση του παρεμβαίνοντος είναι σχεδόν ίδια με εκείνη των υπολοίπων διαδίκων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

26 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι η αρχή της ελευθέρας διαθέσεως έχει εφαρμογή επί διαδικασίας όπως αυτή της πρωτόδικης δίκης, η οποία έχει ως αντικείμενο προσφυγή κατά αποφάσεως του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ εκδοθείσα επί ανακοπής κατά της καταχωρίσεως σήματος, στηριζομένης επί του κινδύνου συγχύσεως με προγενέστερο σήμα, το ΓΕΕΑ δεν έχει, εν πάση περιπτώσει, την εξουσία να μεταβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου τους όρους της διαφοράς, όπως αυτοί προκύπτουν από τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του αιτούντος την καταχώριση και του ασκούντος την ανακοπή.

27 Πράγματι, μολονότι κατά το άρθρο 133, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το ΓΕΕΑ παρίσταται ως καθού στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, σκοπός της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής είναι η ρύθμιση διαφοράς μεταξύ του αιτούντος την καταχώριση και του δικαιούχου ενός προγενεστέρου σήματος, όπως προκύπτει από τις ακόλουθες διατάξεις του κανονισμού 40/94 και του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

28 Πρώτον, κατά το άρθρο 63, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, με την προσφυγή αυτή διώκεται ο έλεγχος της νομιμότητας της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών της εκδοθείσας επί διαφοράς σχετικής με την καταχώριση του αιτουμένου σήματος και, ενδεχομένως, η μεταρρύθμιση ή η ακύρωση αυτής της αποφάσεως.

29 Πάντως, τόσο ενώπιον του τμήματος ανακοπών όσο και ενώπιον του τμήματος προσφυγών, η διαφορά είναι μεταξύ του αιτούντος την καταχώριση και του ασκήσαντος την ανακοπή, χωρίς το ΓΕΕΑ να είναι διάδικος στη διαφορά αυτή.

30 Επιβάλλεται, ειδικότερα, να τονισθεί ότι, κατά το άρθρο 42, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94, μόνον οι δικαιούχοι προγενεστέρων σημάτων δικαιούνται να ασκήσουν ανακοπή κατά της καταχωρίσεως σήματος για τον σχετικό λόγο απαραδέκτου που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του εν λόγω κανονισμού. Επομένως, το ΓΕΕΑ δεν μπορεί να αντιταχθεί στην καταχώριση ενός σήματος γι' αυτόν τον λόγο.

31 Δεύτερον, το ΓΕΕΑ δεν μπορεί να προσφύγει ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά αποφάσεως τμήματος προσφυγών εκδοθείσας επί ανακοπής. Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 63, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 «δικαίωμα προσφυγής έχει κάθε διάδικος της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών, εφόσον η απόφαση του τμήματος αυτού δεν τον δικαιώνει».

32 Τέλος, η αναγνωριζόμενη στο ΓΕΕΑ ιδιότητα του καθού είναι περιορισμένων συνεπειών, ενώ, αντιθέτως, στους διαδίκους της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασίας, πλην του προσφεύγοντος, οι οποίοι κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, μπορούν να μετάσχουν στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία ως παρεμβαίνοντες, αναγνωρίζονται σχετικώς ευρείας εκτάσεως δικαιώματα, που τους εξομοιώνουν με πραγματικούς καθών.

33 Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 134, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ορίζει ότι «[ο]ι παρεμβαίνοντες [...] έχουν τα ίδια δικονομικά δικαιώματα με τους κυρίους διαδίκους».

34 Επιπροσθέτως, αντιθέτως προς τον κανόνα του κοινού δικαίου περί παρεμβάσεως, που διατυπώνει το άρθρο 116, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το άρθρο 134, παράγραφος 3, του ιδίου κανονισμού ορίζει ότι «οι παρεμβαίνοντες μπορούν, με το υπόμνημα αντικρούσεως που καταθέτουν [...], να αιτούνται την ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών ως προς το θέμα στο οποίο δεν αναφέρεται η προσφυγή και να προβάλλουν ισχυρισμούς που δεν έχουν προβληθεί στην προσφυγή». Προκύπτει, επίσης, εξ αντιδιαστολής, από την τελευταία αυτή διάταξη, ότι το ΓΕΕΑ δεν έχει τη δυνατότητα προβολής τέτοιων αιτημάτων.

35 Τέλος, από το άρθρο 134, παράγραφος 4, του ιδίου κανονισμού προκύπτει ότι, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 122 του εν λόγω κανονισμού, ακόμα και αν το ΓΕΕΑ δεν απαντήσει στην προσφυγή κατά τους τύπους που απαιτούνται και εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, η ερήμην διαδικασία δεν εφαρμόζεται αν ένας από τους διαδίκους στην ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασία, πλην του προσφεύγοντος, παρέμβει ενώπιον του Πρωτοδικείου.

36 Συνεπώς, δεν μπορεί να αναγνωριστεί στο ΓΕΕΑ η δυνατότητα να μεταβάλει, συμμεριζόμενο μερικώς τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος, ή αποδεχόμενο την προσφυγή του, τους όρους της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαφοράς. Οποιαδήποτε αντίθετη εκτίμηση θα έθιγε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του νικήσαντος ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδίκου ότι η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία σκοπεί στην εξέταση της νομιμότητας της αποφάσεως του εν λόγω τμήματος, σύμφωνα με το άρθρο 63, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.

37 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο ουδόλως δεσμεύεται από την προβαλλόμενη συμφωνία μεταξύ της Vedial και του ΓΕΕΑ αναφορικά με την ομοιότητα ή ακόμα τον κίνδυνο συγχύσεως, μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων. Συνεπώς, ορθώς εξέτασε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αν η επίμαχη απόφαση παραβίαζε την έννοια του κινδύνου συγχύσεως, όπως ισχυριζόταν με την προσφυγή της η Vedial, και αν εφάρμοσε τον κανονισμό 40/94.

38 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί ο πρώτος λόγος αναιρέσεως.

Επί του δευτέρου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

39 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως η Vedial ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε τα δικαιώματα άμυνας θίγοντας τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της ως προς τον καθορισμό του αντικειμένου της διαφοράς, όπως αυτή προέκυπτε από τη μεταξύ των διαδίκων συμφωνία. Πράγματι, λαμβάνοντας υπόψη την άποψη που διατύπωσε το ΓΕΕΑ με το υπόμνημα αντικρούσεως που κατέθεσε στο Πρωτοδικείο, παραιτήθηκε από τη δυνατότητα να ζητήσει να της επιτραπεί η κατάθεση υπομνήματος απαντήσεως και περιόρισε την προφορική της αγόρευση στο πλαίσιο που καθόριζε η διατυπωθείσα από το ΓΕΕΑ άποψη.

40 Κατά τη Vedial, ακόμα και αν υποτεθεί ότι το Πρωτοδικείο δεν δεσμεύεται από την αρχή της ελευθέρας διαθέσεως, θα έπρεπε να διατάξει την επανάληψη της προφορικής συζητήσεως, γνωστοποιώντας στους διαδίκους ότι δεν συμμερίζεται τη συμφωνία τους ως προς τη φωνητική τουλάχιστον ομοιότητα μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων.

41 Το ΓΕΕΑ ισχυρίζεται ότι ο δεύτερος λόγος προϋποθέτει την εκ μέρους του Πρωτοδικείου παραβίαση της αρχής της ελευθέρας διαθέσεως, πράγμα που, κατά την άποψή του, δεν συμβαίνει. Το ΓΕΕΑ προσθέτει ότι, τόσο με το δικόγραφο της προσφυγής της όσο και κατά την προφορική διαδικασία, η Vedial διά μακρών εξέθεσε την άποψή της και την προτεινόμενη από αυτήν ερμηνεία των σχετικών κανονιστικών διατάξεων και της νομολογίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

42 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η Vedial και το ΓΕΕΑ συμφωνούσαν στη διαπίστωση ότι τα συγκρουόμενα σήματα παρουσίαζαν μία κάποια ομοιότητα, ή ότι ακόμα υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως, πρέπει να υπομνησθεί, αφενός, ότι, όπως προκύπτει από την εξέταση του πρώτου λόγου, το

Πρωτοδικείο ουδόλως δεσμεύεται από μια τέτοια διαπίστωση, αλλά έχει την υποχρέωση να εξετάσει αν, καταλήγοντας με την επίμαχη απόφαση στο συμπέρασμα ότι δεν υφίσταται ομοιότητα μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων, το τμήμα προσφυγών παραβίασε τον κανονισμό 40/94. Αφετέρου, το Πρωτοδικείο δεν στήριξε την απόφασή του επί πραγματικών περιστατικών ή επιχειρημάτων πέραν των συζητηθέντων.

43 Επομένως, το Πρωτοδικείο ουδόλως έθιξε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της Vedial και δεν χρειαζόταν να επαναλάβει την προφορική διαδικασία προκειμένου να την ενημερώσει περί του ότι δεν συμμερίζεται το συμπέρασμα περί φωνητικής ομοιότητας μεταξύ του προγενεστέρου σήματος και του αιτουμένου σήματος.

44 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

45 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, τον επικουρικώς προβαλλόμενο, η Vedial ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε την έννοια του «κινδύνου συγχύσεως», όπως αυτή προκύπτει από το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.

46 Με το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου, η Vedial υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη συμπεραίνοντας, στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ του προγενεστέρου

σήματος και του αιτουμένου σήματος, χωρίς να εξετάσει, ως όφειλε, αν υφίσταται ο κίνδυνος να θεωρήσει το κοινό ότι τα συγκεκριμένα προϊόντα ή οι υπηρεσίες προέρχονται από επιχειρήσεις μη οικονομικώς συνδεόμενες.

47 Με το δεύτερο σκέλος του ιδίου λόγου, η Vedial ισχυρίζεται ότι πεπλανημένως το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι οπτικές, φωνητικές και εννοιολογικές διαφορές μεταξύ του προγενεστέρου σήματος και του αιτουμένου σήματος συνιστούν επαρκή λόγο αποκλεισμού της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως. Κατά τη Vedial, το ζήτημα δεν είναι αν υφίστανται διαφορές μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων, αλλά αν τα σήματα αυτά παρουσιάζουν χαρακτηριστικά ταυτότητας ή ομοιότητας και αν, συνολικώς λαμβανόμενα υπόψη μαζί με την ταυτότητα ή την ομοιότητα των σχετικών προϊόντων ή υπηρεσιών, οι βαθμοί ομοιότητάς τους είναι τέτοιοι ώστε να υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως.

48 Με το τρίτο σκέλος του ιδίου λόγου, η Vedial ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν εφάρμοσε κατά τρόπο σαφή τον κανόνα της αλληλεξαρτήσεως. Πράγματι, πεπλανημένως παρέλειψε να υπογραμμίσει ότι ο προβαλλόμενος μικρός βαθμός ομοιότητας μεταξύ του προγενεστέρου σήματος και του αιτουμένου σήματος αντισταθμιζόταν από τον υψηλό βαθμό ομοιότητας μεταξύ των σχετικών προϊόντων καθώς και από τον ισχυρό διακριτικό χαρακτήρα του προγενεστέρου σήματος.

49 Με το τελευταίο σκέλος του τρίτου λόγου, η Vedial υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο πεπλανημένως, στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, περιόρισε το οικείο κοινό στο «ενδιαφερόμενο κοινό», δηλαδή μόνο στους καταναλωτές εκείνους που θα μπορούσαν να αγοράσουν τα φέροντα το σήμα προϊόντα. Κατά τη Vedial, το κοινό που πρέπει να ληφθεί υπόψη προς εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως αποτελείται από όλους εκείνους που είναι δυνατόν να προσέξουν το σήμα.

50 Το ΓΕΕΑ ζητεί την απόρριψη όλων των σκελών του τρίτου λόγου ως αβασίμων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

51 Προκειμένου περί της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, ο κίνδυνος συγχύσεως προϋποθέτει ταυτότητα ή ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων ή υπηρεσιών στα οποία αναφέρεται η αίτηση καταχωρίσεως με εκείνα για τα οποία έχει ήδη καταχωριστεί το προγενέστερο σήμα. Πρόκειται για σωρευτικές προϋποθέσεις [βλ., υπ' αυτήν την έννοια, όσον αφορά τις ταυτόσημες διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-39/97, Canon, Συλλογή 1998, σ. I-5507, σκέψη 22].

52 Αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η Vedial, το Πρωτοδικείο δεν περιορίστηκε στην επισήμανση των οπτικών, φωνητικών και εννοιολογικών διαφορών μεταξύ του προγενεστέρου σήματος και του αιτουμένου σήματος προκειμένου να αποκλείσει την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως.

53 Αφού προηγουμένως, στις σκέψεις 48 έως 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προέβη στη συγκριτική ανάλυση των δύο σημάτων από οπτικής, φωνητικής και εννοιολογικής απόψεως, το Πρωτοδικείο κατέληξε στο συμπέρασμα το οποίο συνοψίζεται στη σκέψη 65 της ιδίας αποφάσεως, ότι ουδόλως τα σήματα αυτά μπορούν να θεωρηθούν ως ίδια ή όμοια κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.

54 Έχοντας διαπιστώσει την έλλειψη οποιασδήποτε ομοιότητας μεταξύ του προγενεστέρου σήματος και του αιτουμένου σήματος, ορθώς το Πρωτοδικείο κατέληξε στο συμπέρασμα περί ελλείψεως οιουδήποτε κινδύνου συγχύσεως, ασχέτως της φήμης του προγενεστέρου σήματος ή του βαθμού ταυτότητας ή ομοιότητας των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών.

55 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι ατελέσφορος, ως προς όλα τα σκέλη του, και πρέπει να απορριφθεί.

56 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

57 Κατά το άρθρο 62, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο οποίος, κατά τον ίδιο κανονισμό έχει εφαρμογή επί της διαδικασίας αναιρέσεως, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το ΓΕΕΑ ζήτησε να καταδικαστεί η Vedial, αυτή δε ηττήθηκε στην εκδίκαση της αιτήσεώς της αναιρέσεως, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως

2) Καταδικάζει τη Vedial SA στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)